

ADÉLA ELBEL
MICHAL ROŽEK

S a n t i a g o ,

M á L á S k o

motto

Santiago, má láska

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Adéla Elbel, Michal Rožek

Santiago, má láska – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ADÉLA ELBEL
MICHAL ROŽEK

Santiago,
Má Lásko

Praha 2023

© Adéla Elbel, 2023

© Michal Rožek, 2023

Illustrations © Anna Borovičková Ročková, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-267-2434-6

ISBN e-knihy 978-80-267-2439-1 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2440-7 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2438-4 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

VŠEM, KTEŘÍ JSOU NA CESTĚ
A MAJÍ ODVAHU HLEDAT

People empty me. I have to get away to refill.

- Charles Bukowski

P R O L O G

A d é l a

Je mi čtyřicet, jsem rozvedená... mohl by to být verš z nějaké písně, kdyby to nebyla reálná etapa mého života. Oukej, tohle máme za sebou. Mistryně světa v hloubkovém ponoru do těžkých životních situací všeho druhu hlásí, že uzavřela další kapitolu a je připravena prozkoumat nové tůňky. Jednu zprávu o temných vodách stojatého rybníka už podala a říká si, že teď by to chtělo vyzkoušet divokou Orlici.

Jenomže já do ní ne a ne skočit.

Nejdřív smočím nohy po kotníky.

Voda je ledová, ale příjemně šimrá. Pohrává si se mnou, vlnky se mi obtáčejí kolem nohou jako prameny vlasů kolem rozpálené kulmy. Chci jít dál, ale bojím se, že mě proud strhne a odploví jako poleno přes ostré kameny do jezu. To tak! Zásah, potopená? Nejsm včerejší, já už nenaletím. A tak si sednu na břeh a koukám, jak se v řece zrcadlím. Vidím slzy a strach a touhu pustit se po proudu, výskat, radovat se a zase žít. Namísto toho sedím na vlhké trávě a pozoruju mřenky mrvící se u mých nohou ve snaze ukousnout si aspoň kousek kůžičky z paty.

Michal

V Boha nevěřím.

Stejně jako dalších osm milionů Čechů.

Několikrát jsem se o to v životě pokusil, ale nedopadlo to.

Nikdo mi nikdy neukázal, jak na to.

Nikdo mi nedal návod, jak uvěřit v Boha.

Pouť do Santiaga de Compostela se ale bez Boha tak úplně neobejde.

Minimálně, a na to jsem se plně spoléhal, by měl po celou jedenáctidenní cestu řídit moje kroky.

Naše kroky. Moje a Adéliny.

Řekl jsem si, že protentokrát Boha nebudu vnímat přes nedělní mše, okázalé kázání, ani skrze všechny ty modlitby, jejichž smysl i podstata mi unikají podobně jako algebra, hypotéka, all inclusive zájezdy a bezkrevná servírka uprostřed hlučné hospody.

Rozhodl jsem se, dávno před cestou do Santiaga, že Boha začnu vnímat jako jakýsi pevný bod.

Že se k němu za každou cenu nějak proklestím.

Proplížím. Proderu. Probiju. Provrtám. Prosekám. Prochodím.

A po cestě budu vášnivě plnit úkoly a dostávat za ně body.

Představoval jsem si, že to bude probíhat jako v turistáku, do kterého jsem u nás v Napajedlích chodil na konci osmdesátek. V turistáku, kde jsem se naučil cítit a cítit přírodu, střílet ze vzduchovky, nebát se panicky výšek, vázat brilantně zkracovačku, čumět blaženě do ohně, soutěžit s ostatními a zároveň jim přát, jíst kolínka s kakaem, mít rád smích a chodit dlouhé túry.

Byli jsme každý víkend někde. Od března do listopadu. Pamatuju si, jak jsme každé sobotní ráno nadšeně vyráželi do ztichlých ulic, přeskakovali zamrzlé kaluže a našlapovali ranní jinovatkou. Pamatuju si, jak skleslí jsme byli, když jsme se – po dvaceti svižných kilometrech – neradostně vraceli domů. Věděl jsem, že už se to nikdy nebude opakovat. Každý výšlap jsem oplakal. Každý.

Po revoluci to celé skončilo.

Naši klubovnu si vzali nazpět skauti a my jsme se rozutekli k tenisu, fotbalu a k toluenu.

Tušil jsem, že po cestě do Santiaga mě čekají úplně jiné výzvy než tehdy v turistáku. Že mě čekají úplně jiné disciplíny, za které žádné body nezískám.

Že nebudu připravovat v kotlíku nad ohněm čaj z listů lesních jahod, ale budu muset přeprat vztek, který mnou čas od času nekontrolovatelně cloumá.

Že nebudu muset absolvovat stezky odvahy, ale zato budu muset zpacifikovat panický strach ze sebemenších změn. Ze smrti. Svě i blízkých.

Že na té dlouhé pouti musím zdolat špičaté skály strachu z vlastní selhání a přebrodit rozvodněné potoky viny. Viny z čehokoliv špatného, co se přihodí ostatním.

Že někde mezi Oviedem a Santiagem budu muset překreslit mapu svých mindráků.

Že nutně musím vyhnat z neprostupných houštin svého srdce strach z velké bezbřehé lásky.

A tu se naučit s vděčností a lehkostí přijímat a taky dávat.

Od Adély. Adéle.

Ženě, kterou jsem zpočátku od sebe odháněl a nakonec si ji intuitivně a nekompromisně vybral.

Že i když mi poteče pot po zádech a batoh ztěžkne jako city v dlouholetém manželství, i když mi prasknou puchýře a kotníky znecitliví, pochopím, že nejsem na světě už jen já.

Že jsme na té cestě dva a společně směřujeme ke stejnému pevnému bodu.

PŘEDMLUVA

SANTIAGO DE COMPOSTELA

Jak vznešeně a aristokraticky ta slova zní. I kdyby člověk nevěděl, o jaké místo jde, tušil by, že to není jen tak leccjaké město a že bude mít ducha.

A taky že má, a kdyby jen toho: má ducha i tělo svatého Jakuba, jednoho z dvanácti apoštolů a patrona všech poutníků.

Když jsem do Santiaga, k hrobu svatého Jakuba, doputovala před třemi lety poprvé, netušila jsem, že právě přicházím k zásadnímu milníku svého života.

Že se to město pro mě stane trojjediným nejen proto, že bylo prohlášeno za svaté, ale i díky dvěma dokončeným cestám, které by jedna bez druhé neposunuly můj život a jeho smysl do současného bodu. A té třetí, na kterou se vydávám teď. Navíc to teď poprvé bude cesta partnerská.

Ale vezměme to popořádku.

První pouť do Santiaga jsem šla v létě 2019. Zničená z vleklého nehezkého rozvodu jsem chtěla najít sama sebe.

Vím, jeden by namítl, že přece není nutné obejít lán světa a štrachat se za cestou k sobě až do Portugalska. Že rozvod je ze své podstaty nehezky a nedůstojný proces, mají to tak vesměs všichni, a najít se člověk může i v lesích u Chlumce nad Cidlinou. Jenže já byla vnitřně spálená jako první jarní špekáček a padala jsem na hubu po vzoru sedláků u zmíněného Chlumce.

Navíc jsem chtěla někam pryč, daleko od češtiny a zvědavých pohledů okolí. No nic, ať to bylo, kde to bylo, pouť to byla nesku-tečně přínosná.

Adéla našla Adélu, kterou hledala, a možná ještě lepší.

Objevila chůzi jako prostředek k zodpovídání si náročných otázek, kterými ji dosud hlava s kadencí palby kulometem nemilosrdně děrovala srdce, a mohla se pokusit už s větší sebedůvěrou přeskládat hrubou silou do sebe natlačené nepadnoucí dílky puzzle.

Cestu jsem šla sama. Každý by měl být nějakou dobu po rozcho-du sám. Zavedla bych to povinně. Člověk totiž pak nemá takovou tendenci přenášet svoje nezpracované frustrace na druhého. Nemůže si tolik stěžovat a sdílet malicherné detaily z bývalého života, které má sám v klidu zahodit a zapomenout na ně. Když se nepokusí být sám, neposune se a opře se o někoho dalšího. Ten ale přece není zeď, aby se o něj opíralo a naříkalo se do něj. Po chvíli toho začne mít dost a na rozdíl od statické zdi vám uteče.

Tu cestu jsem šla sice sama, ale byl jsi na ní se mnou.

Michal, divoce vyhlížející kluk ze stejného města, s překvapivě ohromným počtem společných přátel.

Jak to, že jsme se nepotkali dřív? Jak je možné, že jsem si tě dřív nevšimla? Asi jsem si nedovolila koukat se na pěkný kluky, nebo co.

Potkali jsme se pár dní před mým odjezdem a tys mi na tu cestu napsal. Začali jsme si nesměle vyměňovat zprávy a po pár dnech si i zavolali. Bylo to zvláštní. Najednou jsem opět někoho zajímala a někdo zajímal mě.

Nešla jsem tedy jen já. Občas jsem s sebou měla tohoto pro mě zatím naprosto cizího parťáka, který byl fajn, ale byl tak trochu na baterky. (A teď nemluvím o baterce mého zřídkakdy nabíjeného telefonu.)

Moje životní powerbanka se totiž už pomalu dobýjela a byla připravená být zdrojem něčemu novému, ale ta tvoje byla na úplně opačném konci trajektorie a jevila se v dost červených číslech. Tohle nemohlo vyjít. A taky že tenhle prvotní pokus o sblížení moc nevyšel. No jo, setkání dvou lidí není jednouchá věc. Je to souhra tolika faktorů, že je vlastně zázrak, když se dva dají dohromady. Navíc v našem věku. A s našimi zkušenostmi a bolestmi. Mission impossible. Škoda.

Na druhou cestu jsem se vydala o rok a půl později. V celém světě zuřila krutá korona a mě uvrhla do naprosto bezprizorního stavu. Díář se mi jedním šmahem netopýřího křídla vybilil jako účet po e-mailovém nájezdu zesnulého miliardáře, jehož právník v závěti našel, že se starý cizí pán rozhodl „odkázat veškerou jmění jedinečně tebe, miláček. Musíš udělat přesně toto, že poslat tvoje banka číslo a password a obratem přiklepne na tvoje účet USD 1.000 000“.

Nevěděla jsem, co se sebou. Bez práce nejsou nejen koláče, ale v mém případě kromě nich taky energie a radost z vystupování, což je pro nás „pódiové lidi“ věc velmi návyková.

Propadala jsem se docela hluboko do nejistoty a smutku, ale občas jsem se u toho zvládala usmívat na děti, které seděly doma na sedačce vedle mě a čekaly, až zase bude moct pokračovat jejich bezstarostné životní období.

Navíc jsem se chtěla konečně oprostít od tebe. Protože naše přátelství se po pokusu o vztah netěšilo dobrému zdraví a netěšilo už vůbec nikoho.

- Haló, je tam Adéla? Tady Santiago, jak to jde, ty stará vojno? Blbý vid? Copak nevíš, co máš dělat, když je ti takhle mizerně?

- Jasně že vím, ale je karanténa, poutní trasa je zavřená.

- Ale prosím tě, ty na něco přijdeš.

A přišla jsem. Díky rozhodnutí napsat o cestě reportáž do časopisu jsem tiskla v ruce Press kartičku, největší to poklad opravňující vycestovat i do červených, tedy turistům uzavřených zemí.

Ó la lá.

Bylo to jako dostat devizový příslib.

Mohla jsem se vydat na druhou cestu do Santiaga de Compostela, tentokrát na trasu Camino Primitivo, nejstarší a nejnáročnější ze všech.

Nejnáročnější je ta cesta od dubna do září, kdy je extrémněji laděnými poutníky velmi oblíbená. V únoru, kdy jsem šla já, je to čirý nerozum. Španělsko má v zimě sice příjemných dvanáct stupňů, ale déšť si nezadá s provazy typu lano, téměř neustává, jeho sklon mění jen silný vítr a v horách, kterými jsem se většinu cesty plahočila, se mění ve vichřici. No, pokud jsem se chtěla z toho

nezdařeného „nevztahu“ a pracovní nejistoty vyčistit, nemohla jsem si najít lepší prádelnu a čistírnu, než je Primitivo. (A teď nemyslím to italské víno. I když to taky umí pořádně vyždímat, jen po něm zůstávají skvrny. Zejména na játrech.)

Jestli mě ale tahle prádelna k něčemu vyčistila, tak to bylo k mému překvapivému zjištění, že to, co mi bylo dlouho více i méně intenzivně naznačováno, je asi pravda, že k sobě prostě patříme.

Uff. Musela jsem ujít přes tři sta kilometrů za devět dní ve větru, mlze a dešti, abych se přestala strachy otáčet na opačnou stranu a po roce odmítání si přiznala, že tomu už nechci uniknout.

Jejda, nejsi ty holka nějak moc komplikovaná? Nekoukala ses moc na pohádky bratří Grimmů?

Jestli si myslíte, že vám pak ten druhý, komu se rok snažíte namluvit, „že to nemá smysl, že se bojíte, že byste si jen ubližovali“, padne kolem krku jako v béčkovém filmu a zazvonil zvonec a pohádky je konec, pak neznáte muže.

Taky jsem je vlastně dosud moc neznala a nerozuměla jim. Já, která vyrostla v tvrdém matriarchátu s občasnými vpády nerespektovatelného otčima, sama pak měla dvě dcery a v předchozím vztahu si natáhla kalhoty, abych to celé vůbec zvládla, jsem mužský druh na tomhle docela exemplárním příkladu začala teprve poznávat.

Následný rok bych nazvala rokem „práce na vztahu“.

Dva životem otlučení milovníci přírody, Rychlých šípů, táboráků, Wabiho Daňka a hlavně sebe navzájem, obnažovali všechny svoje strachy v plné nahotě, protože traumata z dětství a dřívějších let se sama jen tak nevyzmizíkují.

Kde je však vzájemná vůle, je i výsledek. A my spolu došli až sem, k rozhodnutí prověřit náš ohromný cit a vyrazit na naši společnou cestu do Santiaga.

Tentokrát to bude severní cesta, Camino del Norte, po pobřeží Španělska.

Máme před sebou zhruba 380 kilometrů a na ně jedenáct dní času.

To zní snesitelně.

Myslím po technické stránce. Nejdeme v zimě, ale v dubnu, kdy je podnebí pro delší pochody příznivější a průměrných pětatřicet kilometrů za den je pro nás dva radost. Oba milujeme přírodu a dlouhé pochody.

Ale taková pouť je zároveň velká emoční výzva.

Bývá náročná, i když ji jde člověk sám, ale ve dvou už si nemůže jen tak odpočinout, kdy se mu zachce. Nemůžete se uzavřít do sebe a vykašlat se na celý svět okolo. Spát do desíti a jít pak dlouho do noci.

Nemůže jít vlastním tempem.

Ve dvou to chce více empatie a tolerance. I když jsou partneři na cestách sladění, jeden zrovna může mít po ránu super kondici a druhý se sotva plahočí. Jeden má dobrou náladu a druhý vstal z postele prdelí napřed. Tak jako v běžném životě. Ale tady je to vše zkoncentrované jako v plechovce rajského protlaku. A někdy i pod podobným tlakem.

Říká se, že na takové pouti se lidé poznají víc, než by se dokázali poznat za několik let života. Je to intenzivní. Je to bolavé. Odhaluje to charaktery, když ne na kost, tak minimálně na puchýře, které nestačíte propichovat.

Míváte hlad a žízeň, nevíte, kdy konečně dojdete k ubytování, jestli už nebude zavřeno a zda v místě seženete nějakou večeři. Je to prostě zkouška. Křest ohněm. A my už chtěli tu naši lásku pokřtít a zároveň vypálit poslední červíky, kteří by ji mohli pomalin-ku a nenápadně nahlodávat.

Společná partnerská pouť je level pro dvojice s opravdu dobrým základem. O naši lásce není pochyb, ale co když na sebe naše traumata narazí?

Co když to bude příliš intenzivní?

Není lepší se jet zamilovaně válet bez dětí do rezortu?

Proč se na tu cestu vůbec vydáváme?

Proč podstupujeme riziko, že to nevyjde?

Protože chceme být upřímní. Protože si chceme navzájem potvrdit, že jsme tu jeden pro druhého správně. Jasně že máme strach. Člověk už se prostě ve vyšším věku bojí pustit do dalšího vztahu bezhlavě a naplno. Už se nechce splést. Bojí se nesouladu, lidských záseků, ublížení. Ví už, kam až se může ten kolotoč roztočit. Už nechce marně investovat svou energii a hlavně city. Ví totiž, že není bezedný kelímek.

Jenomže člověk je zároveň párový typ. Nechce být sám.

A každá bolest se časem otupí a vy se vrátíte (aspoň částečně) do základního nastavení. A tím je u mě touha a optimismus.

Takže sice mám pořád trochu strach, ale taky velkou víru a naději. Věřím totiž, že je to dobřej nápad. Že my dva jsme dobřej nápad. Je mi čtyřicet a jdu svoji třetí pouť do Santiaga de Compostela, abych poznala, jak to spolu máme. Abych nakoukla pod

víčko té plechovky s protlakem, jestli není pod tlakem, a pořádně do ní zabořila lžící. Je z čerstvých rajčat a chutná sladce? Nebo ta sladkost po chvíli zhořkne?

No, jsem na nás zvědavá, tak here we go!

Michal

Když jsi šla svoje první Santiago (svou první skutečnou túru v životě), byl jsem u toho s uchem přilepeným na telefonu. Bylo to v červenci 2019.

Kam jsem se podíval, měl jsem nefunkční, neurovnané, nemocné a rozpadající se vztahy.

Osobní i pracovní.

Na straně jedné láskyplný a obětavý otec tříletého kluka, na straně druhé bolavý a sebelítostivý jednačtyřicátník trpící pocity viny.

Vsugeroval jsem si, že příčinou právě krachujícího sedmi nebo osmiletého vztahu jsem výhradně já. Utápěl jsem se v nerozhodnosti, zda začít na troskách starých křivd stavět něco nového, nebo to všechno, beztak fatálně narušené, srovnat bez lítosti se zemí.

Byl jsem těsně po poločasové reklamní pauze svého života.

Pyšnil jsem se pevným středem ze cvičení tabaty, ale celý jsem byl tak nějak nakřivo.

Měl jsem manýry marockého prince, co rozverně rozsévá polibky smrti na dychtivě vyšpulené rty mnoha nevinných tváří.

Odevzdaně jsem přijal roli profesionálního dezertéra před vlastními problémy.

To, že mi dochází dech, jsem cítil už dlouho.

Proto jsem se někdy na začátku roku 2018 rozhodl vrátit k polozapomenuté dětské lásce.

K toulání v přírodě, na které jsem pro všechny ty bouřlivé vztahy, domněle silná přátelství a zaručeně skvělé podnikatelské projekty, pro všechny ty instantní párty a revoluční projekty v práci během těch mnoha let úplně zapomněl.

Nadchl jsem svým nápadem dva blízké kamarády.

Propadli jsme tomu hned po prvním společném prvomájovém čundru v Novohradských horách, který dostal v naší kronice název (ano, když návrat do dětství, tak se vši poetikou!) Podzim ve Vermontu.

Přes noc (pod širákem) se ze mě stal expert na turistiku.

Bezpracně jsem získal titul ČunDr.

ČunDr. Michal Rožek: Kvartální chodec. Závislák. Těší mě!

Kam jsem přišel, tam jsem jako samozvaný hrdina romantických románů prohlašoval, že tahle země není pro slepy.

Můj Instagram byl plný fascinujících záběrů z těch nejzapadlejších končin naší vlasti.

Vykoupil jsem Decathlon, pořídil si geniální retro italské pohorky značky Scarpa.

Pár lidí si ke mně zejména během covidu přišlo pro tipy na výšlapy.

Influencer, co pozná buk od habru.

Šerif tramské osady Brno-Veveří, co se dojíká při poslechu *Listopadu* Wabiho Daňka.

Následovaly Kralický Sněžník, Hanušovická vrchovina, Brdy, Střední Posázaví, Toulava, České Švýcarsko. Až přišel pro příběh veledůležitý červen 2019.

To jsme měli v plánu obejít Slezskou Hartu.

Kluci se na poslední chvíli omluvili a já zůstal trčet v Brně.

Nevěděl jsem, co se sebou, obcházel zoufale brněnské putyky a hledal místo, kde zabivakuju.

Že jsem mohl jít sám? V žádném případě! Báł jsem se ticha, hlučného zurčení proudu myšlenek, měl jsem strach, že zabloudím ve vlastní hlavě.

Vyhrála naše hospoda a náš stůl. Stereotyp je zklidňující.

Pil jsem pivo, vypnutý a odpojený. Smutný kluk.

Teď bych rozdělával oheň.

Teď bych poslouchal štěkot lišek.

Teď bych si ležel zakutaný ve spacáku a kouřil cigaretu.

Teď vešla do naší hospody Adéla Elbel.

Moje stará známá.

Z YouTube. Z televize. Z cédéček.

Ač je Brno malé, naše cesty se doposud mýjely.

Vzpomněl jsem si jen na jedno naše setkání před několika lety, které mi zapustilo ve vzpomínkách kořeny. Stojíš v brněnských Lužánkách u Ponavy s pohledem upřeným do sebe, já rozpumpovaný po cvičení, žíznivě klopící piva. Stojíš mimo všechno dění, vznášíš se nad tím parkem – smutná, zadumaná, krásná. A já se na tebe, přes filtr svojí živočišné energie, dívám. Krátce. Jediný obraz, který mám s tebou spojený, je tento.

Dneska tě byl ale plný lokál.

Pojď za mnou a předej mi tu svoji energii, přeju si.
A ty jsi přišla. Rozverně jsi ke mně přitancovala.

Není Slezská Harta.
Bude Party Hard.

Nebyla.
Ani červená knihovna se nekonala.
Jiskry nepřeskakovaly, pohledy se mýjely, slova nesplynula.
Frustrovaný kluk není žádné terno.
Místo nesmělých komplimentů se vedly silné řeči.
„*Buziku*,“ suše jsi konstatovala.
„*Lesbo*,“ odvětil jsem nepřesvědčivě.

A pak jsme spolu najednou osaměli.
A vyrovnali se s tím po svém.

Ráno jsi odešla v mém námořnickém tričku. Na nohou jsi měla svoje mondénní boty na vysokých podpatcích. Tvář jsi měla poškrábanou od mých vousů a oči se ti leskly jako po milování. Po prudkém a nečekaně samozřejmém milování.

Pamatuju si, že jsem se ti rozpouštěl na hrudi a usedavě plakal.

A teď – teď už tady nejsi. Odjela jsi do Portugalska.
Jdeš to svoje Santiago.
Ani jsem ti pořádně nestihl popřát *Buen Camino*.
Tak rychle se to semlelo.

Santiago.

Nevímkolikdnů. Nevímkolikkilometrů. Nevímokud. Nevímproč.

Neznám smysl cesty, pamatuju si jen cíl: Santiago.

Byla to tvoje první taková cesta. Literát by řekl iniciační.

Po cestě tebou otřásá smích, občas se tě zmocňuje pláč. Slyším v telefonu naprosto zřetelně, LTE čtyři čárky, jak objevuješ s bezbřehým nadšením samu sebe. Zalykáš se štěstím. Sebepoznáním. Na startu jsi byla A, v cíli ADÉLA.

Na začátku jsi byla nov, v závěru úplněk.

A já se tehdy zmítal v pochybnostech a plakal nad svým osudem, kde se dalo. V autě, na balkónech u přátel, na terasách u neznámých lidí, na úzkých lesních pěšinách i v rozlehlých kancelářích. Nevěděl jsem, co se sebou. Zalykal jsem se sebelítostí. A strachem z toho, co bude.

Přešlapoval jsem na rozcestí.

Možná proto, abych zapomněl na svoje trápení, o kterém jsi tehdy měla jen mlhavou představu, naslouchal jsem nadšeně tvým dojmům a zážitkům na té divné a podivuhodné cestě, kamsi do Santiaga. Poslouchal a žil jsem tvou cestou a na svojí jsem se ztrácel. Mohl jsem si upsat prsty, jak moc jsem ve svých zprávách chtěl, abys věděla, jak mi je. Neznal jsem tě. Neznal jsem sebe. Nechtěl jsem v tom být sám.

Nebyl to úplně šťastný začátek.

Netušil jsem ale, že začátků může být i víc.

Tehdy, ani dlouho potom, jsem netušil, co je Santiago.

Jestli je to očištec, nebo očišťa. Něco mi ale říkalo, že nejspíš obojí.

PŘÍPRAVA

A d é l a

Každá cesta začíná přípravou a tahle se v tom nijak nelišila. Kdo by čekal, že při plánování ležím v mapách a studuju profil trati, mýlil by se. O tohle já se nikdy nezajímám. Nechávám se překvapit. U první pouti jsem dokonce neznala ani místo, odkud se vychází, dokud jsem se ráno neprobudila po dlouhém letu nočním Portugalskem v hotelu v Portu a nezeptala se po snídani recepční, kde že začíná ta slavná pouť.

Slečna s gelovými nehty a umělými prsy se tvářila, že o pouti slyší prvně, a já neměla důvod jí nevěřit.

Moje příprava spočívá ve shromažďování věcí, aby jich bylo co nejméně, vážilo to co nejméně, ale zároveň mi nic nechybělo.

Na pouti jste jako šnek. Nemáte víc než to, co naložíte na záda. A víte, že každý gram, který si nevezmete, při stoupání do hvozdů a přeskokování kořenů stromů a kamení oceníte.

Ty věci musí být zároveň nadmíru pohodlné.

Už jsem se takhle jednou spálila. Loňské Santiago jsem šla s naprosto nevhodnou krosnou, kterou jsem navíc neuměla správně zabalit, a první dny, než jsem se s ní díky YouTube tutorialu for dummies popasovala, to bylo opravdu náročné.

Výběr batohu je hned vedle výběru obuvi naprostý základ. Něco jako výběr partnera. Nechala jsem si tedy poslat dvě ultralight krosny

a s velkými obavami si zkouším vybrat správně. Hmm, váží něco málo přes kilo, pojme 60 litrů a těžiště má dole, na bedrech... tahle by mohla být ta pravá. Levou odhazuji v dál a pokračuju v nákupech.

Pořizuju nejlehčí pláštěnky na trhu a nepromokavé ponožky, protože trasa hlásí něco kolem dvanácti stupňů a častý déšť. Proto si taky balím dvoje tenisky. Jedny nepromokavé, ale méně pohodlné, a svoje oblíbené Asicsy, které ale promoknou během pár minut.

No jo, už loni jsem šla krajinou jako z dokumentu o období monzunů a moje nohy (a moje pedikérka) si ještě pamatují, v jakém stavu byly po týdnu, kdy chodily deset hodin denně v čvachtavých ponožkách.

Michalovi chybí kvalitní větrovka. Narychlo se mi podaří sehnat jen světle modrou. Vodní sloupec perfektní, ale ta barva se mu líbit nebude. Zním jeho vkus. Tahle by se hodila na arktického polárníka, a ne na mého „Itala maďarského typu“.

„*Ne, je úplně v pohodě, ne, nevadí, že mají jen emko,*“ dozvídám se po zaslání fotografie a jsem ráda, že mám v tom shonu o položku k vyřízení méně.

Během chystání mám totiž šíleně práce, každý den jedu pobavit jiné město a do toho lovím volné chvíle s dětmi, které dva týdny nevidím.

To do list je neúprosný: zařídit hlídání, přichystat všechny potřebné věci do školy a na kroužky, naplnit lednici, napsat mámě manuál týdne, připravit obálky na výdaje očekávané i ty nečekané a hlavně na nic nezapomenout.

Nechci řešit nezaplacený internet kdesi v kopcích. (Ano, mám bankovníctví v mobilu, ale v tom starém. Ne, neumím si to předělat do nového. Ne, ten starý si neberu, jsou to gramy navíc...) Netechnické typy prostě musí mít nejen v nohách, ale i v hlavě, aby děti doma neplakaly, že jakmile odjede matka, zavládne doma středověk, protože nejede Netflix.

Uff. Jsem vyždímaná jak hadr obsedantní uklízečky a těším se na klidnou jízdu.

Nejdřív pojedu vlakem do Brna, kde ke mně přiskočí Michal, ve Vídni nasedneme na jedno letadlo a na Mallorce na druhé a už jsme v cíli – tedy, na startu, ve španělském městě Oviedo.

Posedím si „pouhých“ šestnáct hodin. Fúj, nesnáším sezení, ale přistihnu se, že v aktuální únavě se těším, že si odpočinu, srovnám myšlenky a nikdo po mně nebude nic chtít.

Hned za Prahou potkávám svoji oblíbenou farářku. Je to milé setkání, tak nějak mě to uklidní a požehnání na konci mi skoro vžene slzy do očí.

Kdo mi je ale vžene do očí spolehlivě, je Michal, a to ještě než vyjedeme z brněnského nádraží. Ne, nezapomněl pas. Ano, přišel. Teda přisupěl. Byl přetlakovaný z vypětí a pracovního stresu na maximum.

Tušila jsem, že se poslední dny necítí dobře, ale zázračně se držel. Po telefonu se dá spousta věcí skrýt a zamlčet. No, a koukám, že právě teď přišla chvíle na upuštění páry. Na úplně vyřízenou a utahanou holku, která nepotřebuje nic jiného než klid a pohodu.